

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Ved Højfjældet

Citation: Drachmann, Holger: "Ved Højfjældet", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 317. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann12tom-shoot-workid56464/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Og denne Barm, der hvælver sig
saa fuld i Form at sé
som nogen Kuppelhvælving paa
Sophias Pragt-Moskee —
sæt, at som Tempel-Røver man
greb mig paa Gerning frisk ...
ak, jeg er ingen Tyrk, *madame*,
skønt De er Odalisk!

Jeg har — jeg har en Helligdom,
ad den vil De vel le
med Deres Fløjelsøjne
godlidende at se;
aa, de er Pøkker ... Kvinden blev
mod Kvinde altid bidsk ...
jeg har en Kæreste, *madame*,
hun er min Odalisk.

Jeg tilstaar, jeg er bleven graa
møns Tiden drev sit Spil,
og — komisk nok — ret trofast,
tro *De* saa, hvad *De* vil!
Jeg ratted fordum med min Tro,
nu er jeg bleven gridsk ...
jeg *var* engang en Tyrk, *madame*,
De er en Odalisk!

VED HØJFJÆLDET

Stolt rager Du op,
med kronet Hoved mod Solens Brand
Du ligner saavist en hjælmklædt Mand
med Furer og Ar i din Side:
men hvad en Menneskesjæl kan lide
uden at gaa itu —
stolteste Du,
det kan ej din Sten-Sjæl vide!
